

Raluca Ioniță

**CAIETUL
DE
POEZII**

București, 2021

Ilustrația copertei: *Anamaria Bărbulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IONIȚĂ, RALUCA

Caietul de poezii / Raluca Ioniță. - București : Bifrost, 2021

ISBN 978-606-95183-8-0

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2021

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Poezia identității și identitatea poeziei

Se scrie foarte multă poezie azi. De fapt nu chiar poezie, fiindcă poezia adevărată este adesea confundată cu simulacrele de poezie, fiindcă marcarea diferențelor dintre ele poate fi uneori dificilă. Statistic vorbind, au fost și ani, după 1990, când au apărut între trei și patru mii de volume de poezie anual, dacă informația cuiva care încearcă un inventar bibliografic al cărților apărute e corectă.

Raluca Ioniță scrie poezie. Temele ei sunt relativ comune poeziei grave, „serioase”: iubirea, cu toate avatarurile ei, amintind când de-un romantism din care au rămas abia resturi, sau „adusă la zi”, în contemporaneitatea noastră cu „gusturi aspre”, ori dramatizând organic despărțirea (**Despărțire – Fractură**). Ar urma apoi, tematic, frica/teama/ (de altfel unul dintre texte se cheamă chiar „**Gustul fricii**” iar altul „**Teama de viață, viață de teamă**”), cu reprezentări care amintesc de un univers terorizant în care poliția „arestează”, metonimic, nu infractorul, ci „pericolul”, abstracțiuni ce are ceva metafizic în ea, fiindcă lipsesc determinările concrete: agresorul, tâlharul, violatorul, drogatul etc : „*Mai ții minte când mâncarea/Avea gust de frică?/...Mâncam la masa mică/ Din casa mică/Totul prea mic să cuprindă/ O frică atât de mare*” (...) „*Numele meu e Frica/ Îmi pare bine!*” (*Gustul fricii*).

Dar supratema acestui volum este descoperirea prin iubire a unei identități rănite, sau „îngemănate”, căutarea femeilor „care se sinucid în mare”. Căutarea identității naște o poetică a „cărnii”, a organelor chiar, care generează imagini adesea surprinzătoare prin frumusețe: „*Patru membre și un trunchi/Aparat de suferință*” (**Ani-om**). Tușele sunt uneori îngroșate în manieră expresionistă (vezi și „**Urbană**”!), semn al unei conștiințe moderne dramatice, omul nefiind altceva decât „*Un sac subțire de piele*”. Poeta e interesată de „**Circuitul durerii în natură**”, imaginarul acestei dureri presupunând o pisică care e „*Captivă în corpul tău firav*”, și zgârâie, corp ale cărui vene sunt înconjurate cu „*sârmă ghimpată*”. Sunt create, în acest efort de fixare a identității și a determinărilor, reprezentări populate cu „*miere otrăvită*” sau cu imagini în care sufletul e „*Un teren lunar în griul nopții*”.

... Plecând de aici, identitatea se relevă, așadar, mai ales prin valorizarea motivului cuplului, ce, paradoxal, nu aduce neapărat o stare de fericire, ci adesea de suferință, de asprime a sentimentului. E vizibil acest lucru într-un text mai dinspre finalul volumului unde cuplul se descoperă ca ilustrând prin iubirea lor un alt „**Pat al lui Procust**”. Metafora conformismului în iubire excede însă mitica nivelare fizică și devine o ilustrare a preferințelor pentru „scene tari” ale bărbatului: „*Mă pui să mă întind pe pat/Porii mei se reflectă în cioburile/ Pe care le-ai așezat cu grijă/Unul câte unul, la distanță/De-o răsuflare între ele*”. Imaginea finală, a *răsuflării-distanță*, delicată, de-o reală frumusețe, evidențiază o calitate a liricii

Ralucăi Ioniță – o imagistică adesea surprinzătoare, având darul de a provoca surprize cititorului. Am mai putea nota în același context sintagme precum: *umerii striviți-arcuș de fildeș, vioare de os, să ancoreze/Bine în cer,/ margine de catifea, gânduri de dantelă* etc, dar și un text integral prin simplitatea alegorică a imaginilor: „**Capul meu e o gară**”, construit pe leitmotivul trenului care trece ritualic prin gară, acompaniind existența omului.

Nu știu dacă Raluca Ioniță va face „carieră” devenind ... poetă. Știu însă că, deocamdată, ea scrie poezie. Și o face cu aplecarea celui care înțelege că poezia este, cel puțin la început, o confruntare dramatică cu tine însăși / însuși!

Adrian Costache

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Gustul fricii

Mai ții minte când mâncarea
Avea gust de frică?
Mâncam la masa mică
Din casa mică
Și totul prea mic să cuprindă
O frică atât de mare.
Frica se lățea, se întindea
Lacomă și nesătulă
Frica...
Mușca din mine cu poftă
Mușca cu sete
Din carnea moale de căprioară.
Niciodată sângele meu
N-a fost suficient ei
Și nici lacrimile și durerea,
Respirația oprită...

Până când într-o zi
Am auzit ușor în ureche:
Numele meu e Frica,
-“Îmi pare bine!”.

Un simulacru de iarnă

Iarna asta e un simulacru,
Simulez zăpada la fel cum falsez
Zâmbind la glume amare
Ascunzând note de subsol în corzile vocale...

Defrișez lăstarii de speranțe
Deja învinși și ninși, încovoiți
De greutatea albă
A simulacurilor...

Mă apasă forma gândurilor mele
-Tot un simulacru -
Matematică simplă de copil filolog
Simulacru + simulacru = deșert?

Viață de călător

Pașii mei au un limbaj al lor
Pașii mei vorbesc
Chiar și când eu nu îi ascult.
Le plimb cuvintele pe pământuri noi și vechi
Rostind la fel în Père Lachaise
La fel la Marea Neagră și la fel
Mereu
În cosmosul din mine
Pe străzi din Roma, Budapesta,
În Grecia și Portugalia și în nord,
Pașii de călător au aceleași cuvinte
Peste tot în lume!...

Tu îi auzi?...

Femeile care se sinucid în mare

Femeile care se sinucid în mare
Își lasă unghiile de sidef pe mal
Cu perlele strălucind moale în ele.

Femeile care se sinucid în mare
Își lasă părul verde pe nisipul fin
Cu smaralde verzi ascunse prin iască.

Așa îmi spuneai în nopțile de vară
Când ne mângâiam degetele de sidef
Și ne împleteam părul verde cu algele uscate
Pe plaja singurului sens al vieții.

Sufocare

Azi,

Sunt eu cu mine.

Nu știu dacă e noapte sau zi afară.

În acest eu cu mine

Nu mai știu dacă e septembrie

Sau noiembrie, ianuarie, martie!...

Trăiesc cu mine, dar înăuntru e gol

Și ziua e gri, săptămâna gri

Luna gri, după altă lună gri -

Înainte și înapoi -

Un șir de perle murdare de noroi...

Sunt eu cu mine chiar și atunci

Când soarele își aruncă aurul pe geam

Și mă văd în oglindă

Zgâriindu-mi

Obrajii de spumă.

Noi nu

Noi nu vorbim despre apusuri,
Despre moarte și boală;
Astea sunt pentru alții...
Nu vorbim despre urât,
Nici despre viața noastră
Totul e doar frumos.
Vorbim despre frumos fără să știm
Ce e!
Fără să simțim ce subțire e pelicula
Acestei mări.
Pelicula de apă de
Deasupra capului nostru.
Ce frumoși sunt plămânii mei plini de apă
Stomacul meu care arde neîncetat
Ochii din sticlă spartă...

Nu-i așa, iubito, că e frumos când murim
Câte o moarte mică în
Fiecare seară?

CUPRINS

Poezia identității și identitatea poeziei / 5

Gustul fricii / 9

Un simulacru de iarnă / 10

Viață de călător / 11

Femeile care se sinucid în mare / 12

Sufocare / 13

Noi nu / 14

Cine ar fi zis? / 15

Globul de sticlă ocular / 16

Toamna vie / 17

Teamă de viață, viață de teamă / 18

Urbană / 19

Margine de catifea / 20

Divină / 21

Atomic / 22

Mascată / 23

C8H11NO2 / 24

Te/Mă iubesc / 25

Agatha / 26

Maritimă / 27

Respiră! / 28
Nud / 29
Acasă / 30
Diagnostic: fractură / 31
Bună dimineața / 32
Îngemănată / 33
Liniște //34
Carbon / 35
Anatomia furiei / 36
Capul meu e o gară / 38
New York / 39
Iarnă-mă / 40
Dansăm? / 41
Gânduri de dantelă / 42
Ochii din buzunar / 43
Patul lui Procust / 44
Amigdala oarbă / 45
Ani-om / 46
Circuitul durerii în natură / 47
Ochi de apă / 48
Astrologie / 49
La doctor / 50

